

Voinescu

BETIA DE CUVINTE

urzica

Gill cel învățat

— Cu ajutorul Maicii Domnului și ai Sfințului Ion, mă fac drac și-mi plătesc datoriile!

Cel ce hotăra aceasta era Gill, doctor în medicină și teologie de la Sorbona (doctul puțin așa spunea el), popă răspopit (asta n-o mai spunea, dar așa era), comediant, vagabond, companion al poetului François Villon cu care împreună făcea tot felul de blestemății: che-furi, scandaluri, jefuire a drumeților, jocuri de noroc cu cărți măsluite, bani luați de la femei bătrâne și cheltuiți cu altele tinere și nu o dată, împlintarea pumnalului între coastele unui circotaș. Scăpau prin fugă sau erau scoși din temniță de către un puternic al zilei, fermecat de baladele meșterului François.

Aflindu-se odată în orașul Chartres, vestit prin catedrala lui fără pereche și unde se pre-gătea reprezentarea unui «miracol», Gill cel învățat și sfânt se gândi să se infățișeze și el, ca actor, la spectacol.

«Miracolele» sau «misterele» erau piese nesfir-șite, unele ajungând la 30 000 de versuri, adică de zece ori mai lungi decît cea mai lungă tra-gedie sau dramă obișnuită. Pregătite cu lunile, ele se jucau în piețe și, mai ales, în fața marilor biserici, avînd un public numeros, compus din zeci de mii de spectatori. Reprezentații fastu-oase, subiecte religioase, împrumutate din bi-blie și care s-au desfășurat secole întregi în țările catolice. Uriașul decor avea trei etaje, împărțite fiecare în zeci de compartimente, în care se petrecea, rînd pe rînd, acțiunea.

Jos se deschidea o gură de balaur, care reprezenta infernul, etajul II era pămîntul, iar sus, cerul, cu Maica Domnului, îngerii și sfinții.

Rolul cel mai bine plătit era al diavolului, fiind și cel mai greu: nefericitul era așteptat la sfîrșitul spectacolului și bătut de drept cre-dincioșii din popor, după ce, pe scenă, fusese înțepat de lăncile și paloșele arhanghelilor, apăruse într-o flacăra de pucioasă care-l pirlea de-a binelea, era aruncat de la înălțime, iar Dumnezeu îl zgîlțuia de urechi să i le rupă și-i trăgea picioare în șezut, pedepsindu-l fiindcă, sub chipul șarpelui, ispitise pe Adam să muște din mărul păcatului. Într-un cuvînt, bietul

drac îndura toate chinurile iadului și era ade-văratul mucenic al miracolului. El și cu celălalt blestemat, Iuda Iscariotul, care-și vinduse învățătorul pentru treizeci de arginți.

Prea puțini se încumetau să joace asemenea personaje. O făceau la mare ananghie, cum s-a intîmplat cu preasfințitul și mult învățatul nostru Gill, răspopitul.

Risipitor din fire, nu-i ajungeau niciodată banii și n-ar mai fi avut obraz să iasă printre ai săi, dacă nu le înapoia împrumuturile. Meș-terul Gill duse o viață de prigoană pînă îmbracă haina bălțată a măscăriciului, își puse coarne și coadă, încropi ceva gologani, scăpă de dator-nici și se gândi că a venit vremea să se căpă-tuiască. Oricite păcate ar fi avut, le răscum-părase prin viața de martir a necuratului, numit în limba bibliei Hasmodeu.

Tot jucînd în miracole, prinsese gustul tea-trului și al minunilor; își puse în gînd să se pricopsească făcînd teatru și mimuni pe seama lui, nu pe a altora.

Prin felurile tîrguri și orașe pe care le cutreierase în indeletnicirile lui de drac, și-a adunat dintre comedianții mai inzestrați care jucau cu el, o ceată de haimanale, vreo doi-sprezece ipochimeni. Aceștia erau apostolii, iar el, mintuitorul.

Doi copii, trei femei, trei moșnegi și patru bărbați alcătuiau trupa lui Gill.

Printre ei vom numi, în primul rînd, pe Gaspard-le-lion, adică leul, carele în specta-cole făcea pe Dumnezeu și carele, tot trăgînd pe Gill de ureche și de coadă, fericindu-l cu picioare în spate, se ținea mărș și se credea mai presus de ceilalți companioni. În scurtă vreme, Dumnezeu ajunse mina dreaptă a dra-cului. Era însărcinat cu vistieria trupei, adu-nînd arginții întreprinderii mintuitoare de rele. În trupa lor de comedianți-apostoli, Al-lain-le-leopard, făcea pe bărbatul femeii sterpe, pe care o juca Genevieve Dalcourt, din Greno-ble. Mai era apoi o femeiușcă frumoasă foc, numită La Mirandolle, o navareză cu părul

DIN VOLUMUL DE VERSURI AL LUI RAYMOND QUENEAU, MEMBRU AL ACADEMIEI GONCOURT

LECȚII DESPRE LUCRURI

*Puișorilor, poștiți,
luați loc
să vă instruiți.
Vreau să vă învăț ceva nou
vă voi vorbi despre ou,
despre oul din care
ați ieșit fiecare.*

*Nu v-ascund
că oul este oarecum rotund
sau mai precis ovoid
și coaja pentru el e ca un zid
de după care
ați sosit fiecare.*

*Oul poate fi alb
Și, după cît știu,
citeodată-i crem
sau portocaliu,
și poartă pe strai
lipit insistent
cite-un fir de pai
ca un supliment.*

*Și-n interior
oul ăsta mic...
Stați că nu-i ușor*

*trebuie să-l stric
de vreți să priviți
în interior.*

Ei și-atunci de unde o să mai ieșiți?

PENTRU O ARTĂ POETICĂ

*Luiați un cuvînt sau două
Și fierbeți-le ca pe ouă.
Puneți puțină inteligență
Și-o doză mai mare de inocență
Încălziți totul la foc mornit
(La focul tehnicii), în sfîrșit,
Presărați deasupra cîteva stele
Puneți pîper și vâluri peste ele...
— Dar, în definitiv, ce urmăriți?
— Aș vrea să scriu.*

— Pentru ce vreți să scriți?

BARONUL DE DUBOIS-DUPONT

*Baronul de Dubois-Dupont
Și-a pierdut soția-n război.
Ea era infirmieră la noi,
Baroneasa de Dubois-Dupont.*

Și Sfânt...

ng, roșcat și nepieptănat, revărsat pe umerii tunji și albi, pe sinul tânăr și greu. În spectacolele sacre, La Mirandolle făcea pe Maria agdalena, iar în trupa lui Gill juca pe le-oasa: își vopsea un sin cu tot felul de zugrăli galbene și vinete, de culoarea putregalului, de-ți era mai mare mila, scirba și spaima, decât celălalt sin îl lăsa alb și neted, de-ți era ai mare dragul.

Așa se infățișa ea prin bilciuri, smulginți și cămașa, arătându-și pieptul mîncat de pră, bocindu-se, amenințînd că se va arunca gîrla ținutului și, la urmă, înzdrăvenindu-se, ulțumită doftoriilor, rugăciunilor și binecunțărilor sfintului Gill.

Pe băiețelul Jacquilot-Orfelinul, care în isterie umbra însoțit de un miel și infățișa și dragălaș Ion-Botezătorul-copil, învățatul sfintul nostru îl hărăzi să fie epileptic. Pe ica Simon îl unse olog, pe taica Mathieu b, pe altul mut, pe Dona Petronella din vignon o însărcină cu rolul femeii bîntuite de ihurile rele și așa mai departe. Toți acești penici își indeplineau datoria cu un meșteșug săvîrșit.

Cîrdul poposea în preajma unei biserici, în rtea unui han, fiecare făcîndu-se străin unul de altul. Ajunși unde trebuia, crainicii anuntau că a sosit în localitate vestitul Gill-cel-înștat și sfînt, și chemau pe bolnavi să-i vindece avioșia sa de orice beteșug, cunoscînd toate acurile, afară numai de învierea morților, înune ce nu era în căderea lui. Se adunau ameni din toate părțile și-și spuneau păsurile, emînd și blestemînd pe vracii care îi cerceseră pînă atunci. Scufundat în răsfoirea și citirea unor cărți uriașe, cu cartoane groase, u închizătorile de fier, prea sfîntul abia își dîca ochii de pe literele înflorate. Se uita la ameni ca trezit dintr-un vis, îi străbătea cu rivirea de parcă trupurile lor ar fi fost străezii, de sticlă, apoi le asculta păsurile, dînd în cap a înțelegere și a făgăduială. În jurul apului purta o cunună luminoasă de carton urit, pe care Dumnezeu o furase unui sfînt în ultimul misteriu jucat la Chartres, și care

cunună sporea în ochii mulțimilor faima făcătorului de minuni.

Gill sfătuia pe oameni să aibă răbdare și credință, le lua parale bune, apoi îngenunchea, se ruga cu fruntea în țărîna, bolborosînd des-cințete latinești, încurajînd pe fiecare și dîndu-i leacuri dintr-o desagă pe care rînjea un cap de mort și se încrucișau două ciolane. Pe partea cealaltă a desagii era zugrăvit un inger care se ridica la cer, purtat de un nour.

Lumea nevoiașă se aduna în jurul sfintului, care sucea și răsucea pe fiecare, îi povățuia să aibă răbdare și credință. Printre bolnavii cei adevărați se strecurau și apostolii săi, care își arătau beteșugurile și-l îmbiau cu bani buni, ca să fie pildă celorlalți drept credincioși.

Femeile aduceau coșuri cu merinde, damigene cu vin, piini mari, găini fripte și jamboane. Sfîntul le mulțumea cu mina pe inimă, dar nu se atîngea de aceste bunătăți: le împărțea bolnavilor, adică celor doisprezece apostoli ai săi, mai betegi și mai nenorociți decît ceilalți.

Uneori mai dădea și unor străini care se uitau cu jînd, iar el se mulțumea cu un colț de pîine și cu apă proaspătă, pe care i-o aducea într-un ulcior cite o babă milostivă. Seara, însă, după ce se risipea mulțimea, mîncă și bea virtos.

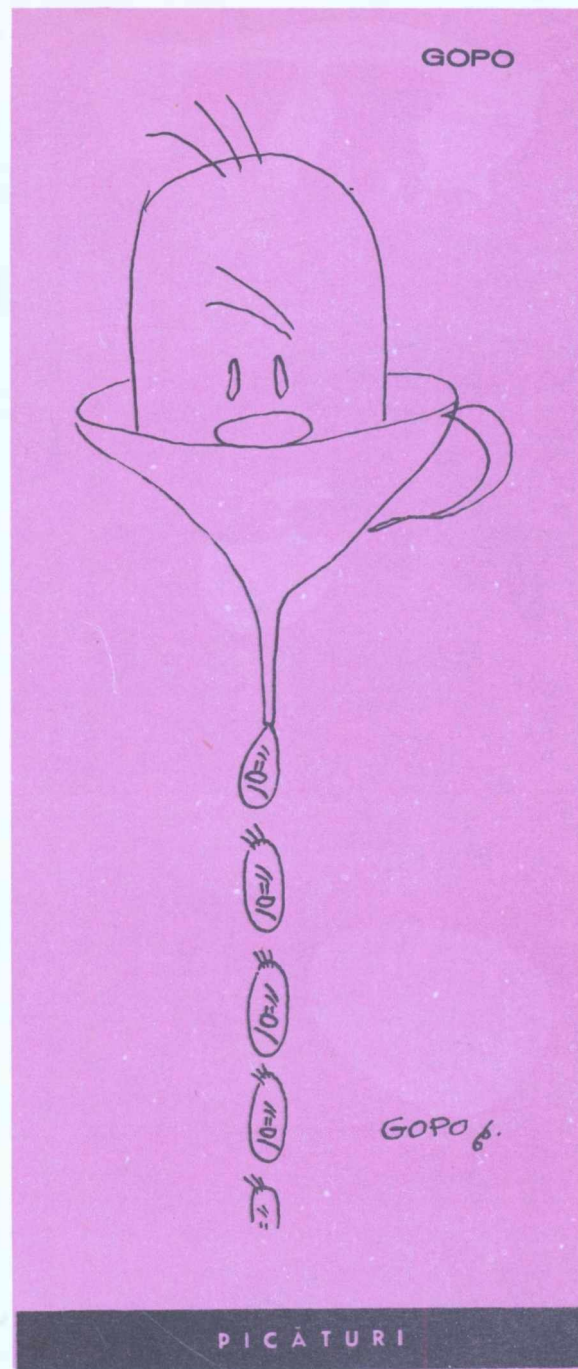
Cel puțin o sută de inși veneau în fiecare zi să-i tămăduiască, și toți îi strecurau în palmă ceva gologani, după puterea fiecăruia. Vraciul nu-i număra, nici măcar nu se uita la banii dăruiți.

— Dumnezeu să vă răsplătească după gîndul fiecăruia! Mie banii voștri nu-mi trebuiesc, dar sînt mulți săraci pe lume pe care sintem datori să-i ajutăm. Eu vreau să mă fac vrednic de sfinții Cosma și Damian, doctorii fără arginți!

Pioasele lui cuvîntări erau întrerupte de cite o femeie nenorocită, care venea cu copilul în brațe și i-l punea la picioare.

— Scapă-l, înțeleptule. Nu-l lăsa pradă demonilor ce se cuibăresc în trupușorul lui!

(urmare în pag. 11)

PICĂTURI

Baronul are ochii triști și goi
Că și-a pierdut soția-n război.

Nu orișicine poate, firește,
Să fie soldat în timp de război
Cînd sînt explozii, cadavre, noroi.
Viața citeodată nemulțumește
Pe cei disperați dintre noi
Ce n-au putut să lupte în nici un război.

Baronul de Dubois-Dupont
A dorit să plece la război.
Și-a scos din dulap bocancii noi,
Baronul de Dubois-Dupont
Și-a îndesat în raniță apoi
Sarea, piperul și s-a dus la război.

Ajuns pe cîmpul de bătălie
Situat într-o cîmpie cu cartofi noi
(De cartofi ce se aflau în război)
El înțelese că-i mai bine să fie
La cîțiva kilometri înapoi
Unde se duce adevăratul război.

L-au adus acasă la castel
Deși mai era încă război.
Baronul detestă tranșeea cu noroi

Și după ce-a meditat nișel
Nu mai e trist și nu mai are ochii goi...
De fapt el se consideră-n război.

PENTRU ȘI CONTRA

O păsărică cenușie
Ce poartă un soi de manșete
Cîntă pe-ndelete
Plină de veselie.
Eu stau
Ascultînd-o cum cîntă:
Miau! Miau!
De fapt era o pisică, evident.
Iată ce-nseamnă să scrii neglijent!
Cînd scrii prea repede am senzația
Că singurul suport mi-e inspirația
Fapt care, de cele mai multe ori,
Te-mpinge spre diferite erori.
Și totuși nimic nu mă oprește
Să spun că pasărea cu manșete
Care cîntă pe-ndelete
Vorbește pisicește.
Gîndîndu-mă la tilcul celor de mai sus
Am un singur lucru de spus

În calitatea mea de autor:
Atenție! Exemplul rău se imită ușor.

CAZONĂ

Da, voi mîncă odată petale de bujor,
Acum nu e momentul și nici nu-s mîncăcios.
O pasăre planează deasupra mea cam jos,
În fund se-aude-o voce de plutonier major.

În zori e frig și facem provizii fiecare
De ceață, de noroaie, de vînt, de plictiseală
Un cîine își ridică obscen, fără sfială,
Piciorul lîngă lemnul gheretei militare.

Mai sînt soldat sau poate am devenit artist?
Sînt oare vesel? Nu știu. Te pomenești că-s trist.
Dar nu rezolv problema cu-astfel de meditații.

Și noaptea mă-nfășoară în vălu-i pesimist
În inimă stîrnindu-mi o sumă de negații.
Locotenentul urlă: «Ești suprarealist!»

Traduceri de MIRCEA PAVELESCU

Eu sint cavaler de trei ori pe an. O dată acasă și de două ori la serviciu. Acasă în februarie, cind Elvira împlineste o sumă de ani, și la birou la 1 și 8 Martie. În 1965 am încercat să fiu cavaler de patru ori, dar nu mi-a priit. Nu mi-a priit fiindcă în loc să vină cu trenul de orele 21, cum ne-am înțeles, Elvira a sosit la Eforie cu acceleratul de 17, tocmai cind ajutam unei tinere necunoscute pe care o cunoșteam de șase zile, să urce geamantanele în vagon. Decalajul ăsta de patru ore m-a costat trei metri de tergal, adică 150 de lei ora. Mai mult decit i se plătește Sophiei Loren pentru ora de filmare, deși, oricît, e mai fotogenică decit nevastă-mea.

Ați înțeles, firește, despre ce am de gînd să vorbesc. Pentru naivi, repet totuși: despre mărtișoare. Micuțe daruri pe șnur, cu farmecul și gingășia lor deosebită, care pe mine mă înfloară și mă îmbie la dulci meditații și vise, din care nu mă smulge decit șefa mea de serviciu: «Tovarășe Manole, cite duzini de caiele mai avem în depozit?» Și uite așa, pe neașteptate, caielele îmi străpung visele, mi le potcovesc și adio vrajă!...

Și totuși, frumoasă tradiție... Un mărtișor oferit colegei de birou, care să însemne o atenție prietenoasă și eventual o subtilă aluzie, care să nu supere.

De pildă, ce să-i ofer colegei mele Magdalena? Gurile rele spun că este pe cale să se mărite cu un lăcătuș mecanic, mult mai în vîrstă decit ea, dar care are un Trabant 601! Trebuie să fiu extrem de atent să n-o jignesc. O mașinuță în miniatură ar însemna o insinuare prea directă. O floare de lămîiță, la fel. Ar putea s-o supere. Să mă gîndesc la un mărtișor mai neutru. Am găsit! Un purcel! Dar zburdălniceii Irina? Irina s-a căsătorit acum cîteva luni cu un contabil și nu vorbește decit despre flăcăul chipeș, așteptat cu nerăbdare de ambii viitori părinți. Aici, alegerea e simplă: o barză. Dar Agripinei? Aici e complicat. Agripina e o domnișoară mai în vîrstă, rece, uscată și severă. Vorbește mult și nu-i displac nici micile birfelii. Am ales! O cheiță și un lăcățel. O atenție cu tilc.

Dimineața, în drum spre serviciu, fac un popas grăbit la un magazin, aleg mărtișoarele, vinzătorul le introduce în plicușoare și iată-mă la serviciu:

— Dragele mele, vă felicit, dați-mi voie să vă îmbrățișez și să vă sărut fiindcă azi e cu dispensă de la morală și primiți-vă cu rog cite o mică atenție... Sper că amicalele și nevinovatele aluzii vor crea o atmosferă veselă și tinerească...

M-am așezat mulțumit la birou, privindu-le cu coada ochiului, încercînd să fur mai devreme cu o clipă impresiile... Flatată, Magdalena scoate surizătoare atenția din plic și zimbetul îi dispăre ca șters de un

burete nevăzut. Buza de jos prinde să-i tremure, un moment de cumpănă, apoi sare de pe scaun și năvălește în fața biroului meu, fulgerînd:

— Ia ascultă, domnule! Glumele idioate să le păstrezi pentru acasă! În familie!...

— Draga mea, dar...

— Eu nu sint draga dumitale și nici draga lăcătușului dumitale cu produsele sale finite de pe șnur. Află domnule că pe mine m-au cerut în căsătorie și tovarăși mai ridicăți! Cu Renault! Cinci locuri și suspensie. Și n-am acceptat.

— Nu înțeleg!...

— Aha! Nu înțelegi va să zică! tună Magdalena, agitînd în aer lăcățelul și cheița. Ce reprezintă altceva aceste obiecte casnice decit niște aluzii infame la adresa lăcătușului cu Trabant, de la «Muncă și tehnică»? Eu sint femeie onestă, domnule! Nu umblu după Trabant sau alți bărbați cu vechime la CEC. Să-ți fie rușine! Mărtișorul ăsta îl duc la cadre să-ți-l atașeze la dosar ca referință!

Și izbind cu pumnul în birou, se răsuci în călcii și părăsi încăperea, trîntind ușa, din care se desprinseseră jumătate de geam. Făcusem involuntar o incurcătură fatală.

Nu mă dezmeticesc bine și iat-o proțâpindu-se vijeliosă în fața mea pe coapta și asceta colegă, Agripina.. Aducea pe undeva cu mumia celei de a treia soții a lui Tut-ank-Amon, pe care n-am văzut-o niciodată, dar despre care sint ferm convins că nu putea arăta altfel. Mai întii începu să bată sonor toba pe dosarul meu de «Intrări-Ieșiri». După aceea, cu o minie abia stăpînită, își potrive un glas ca de dincolo de piramide:

— Stimată tovarășe Manole, tremolă ea, încercînd să fie calmă.

— Aici... aici sint... sint... aici... am răspuns eu în rate, presimțînd vag un cutremur de gradul 10 cu epicentrul în călimara din fața mea.

— Stimată tovarășe Manole, dumneata bănuiești oare motivul pentru care am ales calea spinoasă, lipsită de cele lumeste, dar plină de virtuți, ajungînd astfel pură ca un cristal pină la frumoasa vîrstă... la care am ajuns?

— Nu, domnișoară Agripina, nu bănuiesc și nu înțeleg pentru ce mă întrebați tocmai pe mine? Există duhovnici, există psihiatri... Eu vă respect, vă stimez, sint galant, am dovedit-o, dar acum vă răspund pe măsura întrebării...

— Eu, tovarășe Manole, ridic brusc glasul Agripina, eu mi-am păstrat cu demnitate și elan numele meu de față, precum și celelalte derivate ce decurg, nu ca să devin ținta insinuărilor dumitale infame. Și tocmai astăzi, de unu Martie. Clar?

— Deloc...

— Eu, stimată tovarășe Manole, nu am fost în vorbă cu nici un bărbat! Pentru mine bărbații nu reprezintă decit niște tovarăși dragi:

«Bună ziua tovarășe, ce mai faceți, ați plătit cotizația la Crucea Rosie? Dar zăpada din fața casei? Curățată?» Și atit! Poate să vă confirme și responsabilul cultural. Și liftierul, cu care adesea urc și cobor, singură în cabină. O dată s-a și defectat. Am rămas trei ore cu tovarășul, suspendat între. Abia după trei ceasuri mi-am luat inima în dinți, m-am apropiat de el, l-am privit în ochi și i-am șoptit: «Dumneata suferi de ulcer, Păstaie?» Și atit. A venit mecanic.

— Sint ferm convins de onestele dumneavoastră atitudini, totuși nu pricep ce doriți de la mine?

— Ascultă stimată, explodă în sfîrșit Agripina, eu, în afară de găină rasol, rață pe varză și curcan la tavă, nu cunosc alte păsări...

→ Mă rog...

— Ce mă rogi, tovarășe? Improșcă ea ca prin șase țevi de mitralieră. Și-atunci ce-i această barză? Cu ce intenție îmi oferi mie pornografia asta într-un picior?...

Am pălit! Încercai să repar gafa:

— Scu... scuzați-mă... am greșit!

— Păi dacă ai greșit dumneata, să nu mi-o expediezi mie. Că n-ai greșit cu mine! Rușine! Ce-ți inchi-pui? Că pentru o sută de lei alocație, am nevoie de barza dumitale? Craiule!... Pofțim! Prinde-ți în piept galinaceea, că te caracterizează!...

Apoi, răsucind furtunos capul către Irina:

— Tovarășă Irina, dacă întreabă cineva de mine, sint la directorul adjunct. Pină la ședința trimestrială cu ministerul, rezolv eu problema pasărei pe plan local...

Și cealaltă jumătate din geamul ușii se prefăcu în cioburi...

Ca printr-o străfulgerare, mi-am dat seama ce va urma, fiindcă Irinei, abia căsătorită cu un contabil chel și grăsuliu i-a rămas purcelul... Și iat-o... se pregătește să desfacă plicul...

Mă arunc de pe scaun, sar peste birou și plonjez spre ea urlînd:

— Nu, nu deschide plicul! Nu-l atinge! E un mărtișor infectat. L-a purtat bunică-mea cind avea icter negru și străbunica pe cind bintuia ciuma lui Vodă Caragea! Nu! Te rog! Te implor! Îți cad în genunchi! Pofțim! Ți-am căzut în genunchi! Numai nu-l scoate din plic, că n-am la mine Carbaxinul... Și mărtișoarele astea dau astenii, vecine cu nebunia!...

În aceeași clipă, ușa se deschide larg și din prag mă sfredelește cu priviri uluite un grup compact, alcătuit din Agripina, adjunctul, Magdalena și cineva de la cadre... Vocea Agripinei sparse momentul de tăcere și groază:

— Iată-! V-ați convins? Priviți-! Cuceritorul! Cum am ieșit din birou, cum i-a căzut în genunchi! Eu în această atmosferă de twist și de Lucreția Borgia nu mai pot munci!... Tovarășe director, vă rog să-mi aprobați transferul!...

Glumă ȘI Sonet

*Mă doare inima de-atîta vers.
O, cite poezii mai sint pe lume,
atîtea cit nici stele-n univers
și nici în calendare sfinți și glume!*

*Adîncurile nasc de-a pururi spume
ca un înalt ce spumegă invers. —
Atîta timp cit are marea nume,
mai e și spuma cu alt nume, șters.*

*Intrăm cu un condei în veșnicie
iar umbra noastră stăruie pustie
în clipa care vine și s-a dus.*

*Și, pentru-a face-n poezii o gafă
mai ridicăm și-un git, ca de girafă,
să spunem, muți, ce n-am avut de spus*

M. IORDA

— Vreau să-i dovedesc
că am boala somnului!

DE-ALE teatrului

Unui spectator al Teatrului de Operetă.

*În actu-ntii-l văzui cum cască
Și-a adormit ca un copil
De n-a putut să-l mai trezească
Nici Clopotul din Corneville!*

În opereta «Lăsați-mă să cînt» intervențiile corului sînt prea puternice.

*Lăsați-mă să cînt!
Se tot ruga de ei tenorul
Dar ruga-i se pierdea în vînt
Căci nu vroia s-o-asculte... corul!*

Teatrul Național din Craiova prezintă piesele: «Aurul frumoasei curtezane» și «Pantofiorul de aur».

*Cu atita aur m-ați orbit
Mărturisesc, pe-onoarea mea,
Dar cînd atent l-am «cîntărit»
Am constatat că-i... tinichea!*

Teatrului Muncitoresc C.F.R., care se află în reparații capitale.

*Constructorii își dau silința
Nu uită nici un accesoriu.
Dar spectatorii au dorința
Să «umble» și la... repertoriu!*

S. MASSLER

Reclame

Tovarășe șef, cum ați dat ordin, lupt în continuare să lichidez supranormativele. Vorba dumneavoastră: pînă cînd o să stăm cu cele 400 000 cîrlige pătrate în magazie? Cînd am intrat în problemă, praf le-am făcut, tovarășe șef. Le-am lichidat. Și nu că mă laud, dar le-am lichidat organizat. Am făcut intii un plan de măsuri pentru lichidarea supranormativelor. Pe urmă, am făcut un plan pentru aplicarea planului de măsuri și un plan pentru urmărirea planului pentru aplicarea planului de măsuri. Cu asta, treaba era ca și rezolvată. N-a mai rămas decît să fac rost de adresele tuturor ministerelor, întreprinderilor, instituțiilor și cooperativelor din întreaga țară și să le trimit la fiecare cite o listă cu supranormativele noastre, ca să-și aleagă ce le trebuie.

Mai țineți minte cum se imbulzea după aceea avalanșa de achizitori la ușa noastră, tovarășe șef? Au ris unii de mine că am făcut planuri și am împărțit liste, dar eu am lichidat stocul. Și chiar vă raportam atunci lichidarea stocului, dacă între timp nu aflam că achizitorii noștri au mai procurat și laminate, să fie pentru următorii 12 ani. Imediat am simțit care este rolul meu. Am făcut un plan de măsuri, un plan pentru aplicarea lui și un plan pentru urmărire. Adresele întreprinderilor și instituțiilor nu le-am mai căutat. Le aveam. Am expediat corespondența și am început lichidarea stocurilor. Achizitorii din întreaga țară au început să se imbulzească spre ușile

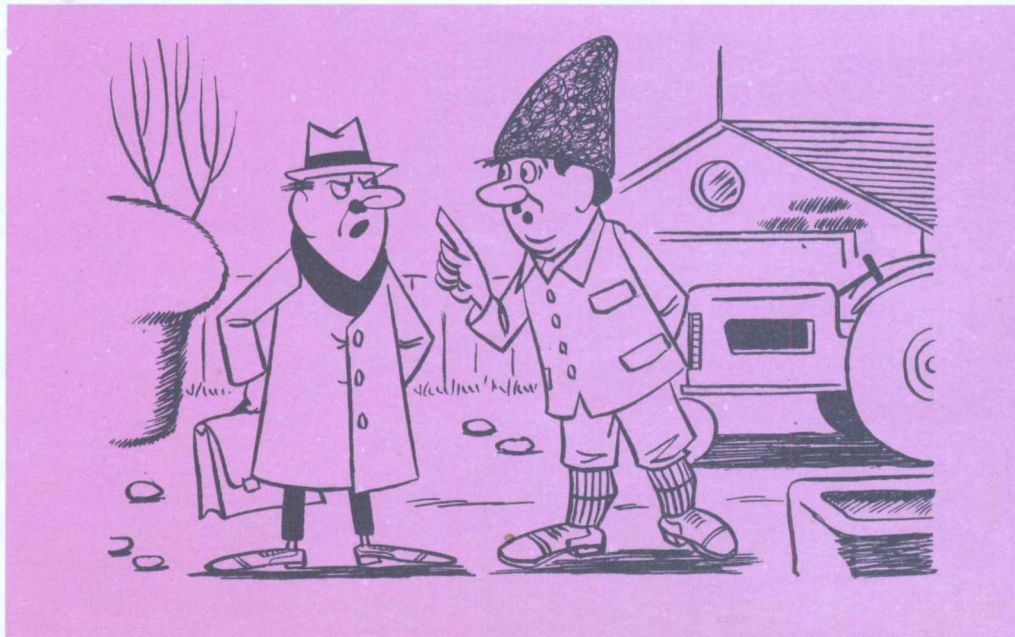
noastre imbelșugate.

Dar nici achizitorii noștri n-au stat degeaba, tovarășe șef. Care-rolul achizitorului? Să achiziționeze și au achiziționat balamale, să avem pînă în anul 2000. Plus, s-au mai achiziționat vreo 200 solnițe, care ne asigură necesarul pînă în vecii vecilor, întrucît noi nu consumăm nici o solniță pe an.

Am scăpat de laminate, dar acum avem balamale. Nu e nimic, eu știu care-i rolul meu. Am mobilizat la repezeală trei dactilografe. Una pentru planul de măsuri și celelalte două planuri, una pentru multiplicarea listelor și una pentru scrierea adreselor. Achizitorii din întreprinderi și instituții au început chiar să se obișnuiască să se aprovizioneze la noi. Unul chiar a reclamat că avem sortimentul redus și nu găsește în supranormativele noastre felinare de vînt și burlane pentru godine. Altul a propus să se construiască un hotel în preajma întreprinderii, dat fiind traficul ridicat pe linie de aprovizionare. Un altul a mai propus să se înființeze un serviciu de desfacere a supranormativelor, iar eu să fiu numit șef de serviciu. Cu asta, firește, eu nu pot fi de acord. Eu zic că n-are rost să se facă serviciu, cînd poate să se facă, mai bine, o direcție în acest scop, iar pe mine să mă facă director.

Între timp, lichidez balamalele. Să nu credeți că-i treabă ușoară. E chiar foarte greu. Mai ales, din cauza concurenței. Concurența cea mai serioasă o am din partea întreprinderii.

FRED GHENĂDESCU

— Deci, sîntem în martie și aici nu s-a făcut nimic!
— Cesă se facă în martie!!! Veniți în mai, că se face un pelin grozav.

inderii forestiere din Toplița. Și ei, când se lichidează un stoc, apare tul. Au lichidat profilele ușoare și cma neagră? Au apărut 5,4 tone ofile ușoare și 1,7 tone tablă nea-ă. Le-au lichidat și pe acestea? u apărut 36 000 broaște, să tot crezi cu ele ani de zile.

Dar mie nu mi-e teamă de concu-ntă, tovarășe șef. Eu am și difuzat stele pentru balamale. Or să vină hiziatorii întreprinderilor să le ia. ar între timp, nici achizitorii noș-ri nu stau degeaba. Chiar acuma nt pe teren. Să vedem cu ce vin e acolo. Poate ne aprovizionăm cu osare de încopiat până în anul 200 e.n. sau poate ne aduc agrafe i capse pînă în era următoare. Ră-ține de văzut ce or aduce. Eu însă, i știți, sint pe poziție, gata la dato-ic. Planurile le-am pregătit. Dacti-lografele așteaptă. Să vină achizitorii, să vedem stocurile și să facem listele, să scriem adresele, să lichidăm stor-urile, să facem alte stocuri, să scriem lte planuri, alte liste, alte adrese, lte planuri, alte, alte, alte...

De doi ani lichidez stocurile supra-ormative, tovarășe șef, și nu înțe-eg de ce, după ce am lichidat atîtea tocuri, avem stocuri exact ca la nceput. Dar parcă am timp să înțe-eg? Priviți: au venit achizitorii cu amioanele încărcate. Repede, pla-urile, listele, dactilografele! La trea-ă! Ura! Vă las.

Să trăiți!

Nae Grămadă

p. conf. VICTOR PIȚIGOI

ȘTEFAN TITA

Îl cunoaște fiecare
E sportivul Fiu! Fiu! Fiu!
Nu există meci la care
Să nu stea pînă tîrziu.

N-are glasul lin de harpe,
Timbrul cald, catifelat,
Șuieră precum un șarpe,
Zbiară parc-ar fi mușcat.

Din principiu protestează,
E atoateștiutor.
Țipă și gesticulează
Și dă lecții tuturor:

— Fiu, Fiu, Fiu! Treci ca la moară!
Jocul trebuie oprit!
Cască ochii! Dă-i papară,
Ca să știu de ce-am plătit!

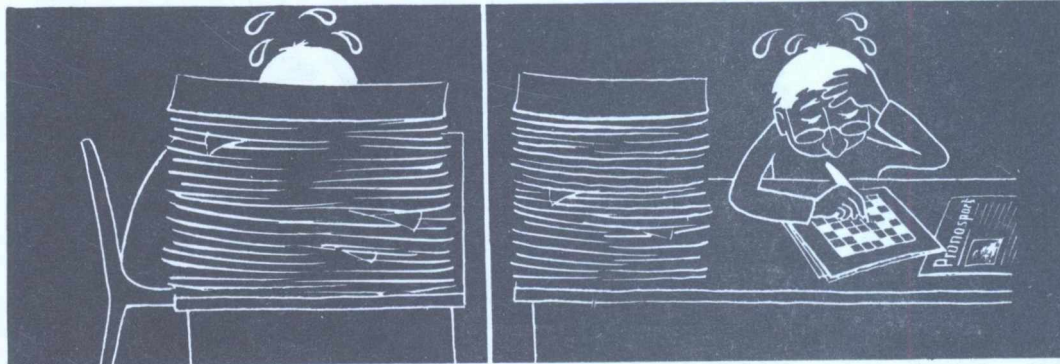
Jucătorii-n formă bună
Desfășoară-un ager joc.
Fiu! Fiu! Fiu! șade-n tribună
Și îi fluieră în bloc.

Iar cînd unii îl întreabă:
— Tuturor le faci scandal?
— Sigur, le răspunde-n grabă,
Că eu sînt imparțial...

fiu! fiu! fiu!

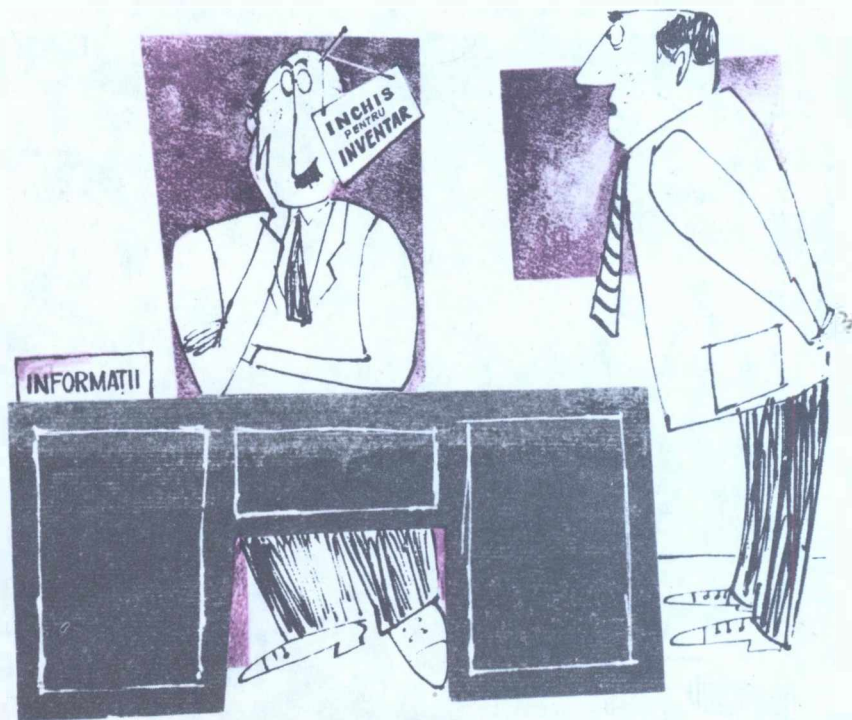

G. BADEA

«Cu mască și fără mască»

A. LUCACI

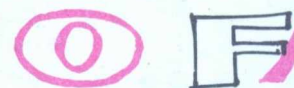
FĂRĂ CUVINTE

PICTORUL ULTRA...
«MODERNIST»:

— Ce-veni nevesti-misăaducă
flori în expoziție!

SADI RUDEANU

— Auzi tu, Costele...
— Da, iubito!
— Cînd spunea tu că în
un an de căsătorie?
— Poimiine, scumpo... Foar
parizerul ăsta...
— Și cum ne sărbătorim?...
— Păi, știi eu?... Să merg
Cina?
— Iar?... M-am plictisit
Cina... Haidem la Lido...
— Abia am fost alaltăseară, i
— Ei da, dar e elegant și e
clienți vechi! Auzi tu, cînd m
desc ce am realizat noi în anu
de cînd ne-am luat ...e groz
— Ei da... Ne-am făcut o
grozavă... ne știe lumea... C
Lido... Ambasador... Athenée P
— Auzi tu, a existat săpt
în care să nu ieșim seara cel
de patru ori?
— O singură săptămînă cit
strigat bătrînii că din primă
luăm plapumă...
— Eh! Ei, cu prejudecățile
Că de ce n-avem pat... N-aver
dar avem prestigiu... Știi ce-a
Sanda cînd ne-a zărit aseară în
nă la Ambasador? Azi mi-a
«Frate, dar voi nu mai ieșiți d
caluri?» Ce știe ea! Acum n
noaște lumea, artiștii, scriitorii,
neri, oameni bine, ne salutăm.
seară unde mergem?
— Hai la bar...
— Bine!... Dă-mi și mie o
de parizer... Lasă, dragă, pă
ză-ți tu farfuria, dă-mi mie în
tie...
— Tu, n-ar fi cazul să mai
una?
— Ce?
— O farfurie...

ĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE

DUMITRESCU POMPILIU

— Da'...mărțișor mi-ai adus???

D. NEGREA

— Primește, iubita mea, de 1 Martie,
o poșetă din piele veritabilă...
— L-ai ucis, nemernicule!!!

— Nevastă-mea
iau de mărțișor.

ĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE

WOLFE CU PRESTIGIU

— De ce? Din hirtie n-are pari-
erul gust? O farfurie e un coniac
nic la «Melody».

— Așa e! Ce mai mincăm?...

— Vezi acolo pe podea sub fe-
astră e un pachetel...

— Cu ce?

— Am luat o porție de icre de la
odegă... Jos, lingă ușă, am lăsat un
achețel cu patru chifle...

— Ura, să trăiești!... Pentru asta,
eseară îți ofer o sticlă de «Cotnar»!
Grasă! Dar cu ce ungem?

— Ce?

— Icrele...

— Aoleu! Vezi, un cuțit tot era
ine să avem în casă... Rupe din
hitlă și ia așa din icre...

— Hm!... Grozave!... Tu, pode-
ua ai măturat-o azi?

— De ce?

— Că stau cu pantalonii de lus-
rin de la costum...

— N-am măturat-o că nu-s nebu-
i să arunc o mascotă de la Lido pe
mătură... Dar e curată, am șters-o
cu o cirpă...

— Tata mă întreba azi când avem
le gîd să ne luăm măcar o masă
i două scaune...

— Dar el nu știe în ce localuri
uăm noi masa aproape seară de
eară? Ce avem nevoie să umplem
asa cu mobilă?... Pat, șifonier, masă,
caune, bufet, toaletă! Prejudecăți!
cînd te vede lumea numai din Lido
n Cîna, din Cîna în Athenée Palace,
și din Athenée în Berlin nu te mai
ntreabă ce ai în casă! Te respectă,
domnule, că știi să te porți, că ești
nonden, civilizată și-ți trăiești viața!
Asta să-i spui!

— I-am spus!... Tu, n-ar fi bine
să n-ai măturat salteaua de sub fereastră

mai lingă calorifer? Mă cam trage
noaptea...

— Mută, dragă; în fond dormi-
torul e mare, putem să mutăm sal-
teaua zilnic, că e loc berechet...

— Află că mi-e o foame de lup...

— Așteaptă pînă diseară...

— Auzi, iubito...

— Da...

idee... Hai să ne servim așa ca în
excursie... cu două degețele, vrei?

— Da, hai! Stai să iau cratița...
ooo... ce frumoasă e o cratiță... uite,
dragă, are și două toarte...

— Da, e simpatică... Știi, e pen-
tru prima oară cînd privesc o cra-
țiță mai de aproape... ce obiect dră-
guț... hai, luăm o sarma?

— Ce se vede acolo în nișă, pe
podea... Parcă e o cratiță.

— Cratiță la noi?? Ah!

— Ce este?

— Vecina a avut o onomastică și
ne-a trimis să gustăm citeva sar-
male... Spunea numai să le încăl-
zesc la aragaz...

— Pe care aragaz?

— Crezi că dacă luăm o sarma
rece ne face rău?

— Cu ce-o luăm?

— Cu furcu... ăăă... vai tu am o

— Da... Stai că e cu sos... așa...
hmm... e bună... a picurat sosul?...

Că ți-u minte, mama îmi atrăgea aten-
ția să nu pătez fața de masă... ha,
ha, ha, acum trebuie să fiu atent la
saltea... ha, ha, ha... nu-s bune reci...
și am numai untură pe miini... n-ai
ceva să mă șterg? Un șervet... A-
dică, nu...

— Du-te la baie și spală-te pe
miini...

— Bun! Mă duc! La baie să mă
spăl pe miini! Și după ce mă spăl

pe miini, totuși cu, ce mă șterg?...
Ha, ha, ha, ha!

— Ha, ha, ha, ha! E foarte plăcut!
hahahaha! Zău! Parcă am fi cei doi
de pe insula aia, el și ea, Robinson
și nevastă-sa Crusoe!

— Tu, Robinson era tot el și Cru-
sue! N-avem mobilă, dar mai ia și
tu o carte în mînă! Te mai întreabă
ospătarul de la «Lido» și intru sub
masă! Și pe urmă să-ți spun ceva,
Robinson Crusoe era mai mobilat
ca noi!

— Ei da, dar el nu ducea viață
mondenă, nu era cunoscut, salutat,
admirat, invidiat...

— Da, ai și tu dreptate... Ei, ne
pregătim?... Mi-ai călcat cravata?

— Scoate-o de sub saltea! Am
întins-o acolo...

— Cămașa, mai ține asta?

— Păi cînd ai îmbrăcat-o? La
«Cîna», nu?

— Da, dar am purtat-o trei ieșiri...

— Mai merge și azi... O s-o schimb
la Athenée!

— Pantofii sînt cam murdari... o
să iau totuși o cutie de cremă...

— Zău? O cutie de cremă? Să
arunc o porție de alune de la bar pe
o cutie de cremă? Șterge-i cu cirpa
aia, vezi după ușă!

— Dragă, nu-i o soluție, miine iar
vor fi plini de noroi! Trebuie o
cutie de cremă!

— Nu fi copil, nu vor fi plini de
noroi și nu trebuie cremă! Dă-mi
telefonul... Mersi...

— Ce număr faci?

— Taci!... Alo! Getax! O coman-
dă, vă rog! Diseară la 9 am dori un
taxi...

— Aoleu, ai dreptate, era păcat să
fi aruncat banii pe cremă...

MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE

OSU MIHAI

gat să-i
mioară!

DUMITRESCU POMPILIU

— Ți-a de la Costache...
Ți-a de la Matache...
Ți-a de la...

M. IVĂNESCU

— A, acolo... un fleac. Știi... atenția!

MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE • MĂRȚIȘOARE MĂRȚIȘOARE

A mai fost o revistă căreia îi plăcea să urzice (pe cine se cuvine!); au fost chiar mai multe. Aceea pe care orcamintim azi, a apărut la 30 mai 1918. Primele numere erau scrise aproape în întregime de poetul Adrian Maniu. Apoi revista a început să primească și colaboratori. Cine au fost acei colaboratori, n-am identificat.

Jumătate de an, cât a apărut, coincide cu o perioadă tristă din istoria țării noastre, aceea a semnării Tratatului de la Buftea.

Aceeași perioadă de apariție a Urzicii coincide cu arestarea și deschiderea procesului împotriva guvernărilor care au dus țara nepregătită în război. De aceea tepii satirei politice

— mai reușită în desene și caricaturi, aparținând lui Șirato, N. Petrescu-Găină și Philips — țintesc în Ionel Brătianu, iresponsabilul ministru de externe Porumbaru, conu Vasilică Morțun (Generosu), Constantinescu-Porcu (alte lămuriri sînt de prisos), Tăkiță zis și Belzebut, vestitul «strateg» Iliescu-Turtucaia și încă vreo cițiva. Apuse vremuri ale unei demagogii jără margini. Take, într-un discurs plin de patos (doar i se mai spunea «gură de aur»), declarase că dacă ar avea 12 fii, pe toți i-ar trimite pe front, în linia întâia. Dar el nu avea niciunul; în schimb avea 12 perechi de pantaloni reiați!

Sașa Pană

ZEAMĂ DE URZICI

Niciodată guvernul n-a fost mai îngrijit de soarta candidaților lui ca acum. I-ață de lupta care s-a încins între ei, mai dirză decît între mopși, apa rece nu mai poate fi un remediu. În zadar li se arată cît de grea este răspunderea și cît de mică e remunerația — un pol pe zi — cît ciștigă azi cel din urmă lustragiu, sollicitanții sînt acum mai numeroși ca totdeauna. Și cum să nu fie atita aglomerație, cînd Capșa și toate cabareturile sînt închise, cînd bieții oameni nu mai au pernele moi ale automobilelor de altădată, pe care să-și întindă scumpele lor oscioare, și cînd se gîndesc la comodele scaune din Cameră și Senat.

Curse nu mai sînt, damele s-au exilat în cele patru colțuri ale pămîntului, dar splinul dăinuiește. Unde să-l omori?... Tot parlamentul a rămas unica salvare. Și acum va fi atit de ușor — una, două, trei, după comandă, sus miinile și datoria patriotică s-a făcut. La sfîrșit umfli polul. Unde mai pui că sergentul trebuie să te salute, iar pe cartea de vizită scrii *Deputat* și poate mai tîrziu, cine știe, *Ministru*. Românul are doar atita imaginație, nu degeaba se naște el poet. Pînă una alta, poate să dea o lovitură în căsătorie și asta nu-i de colo. Și de aceea atita bătaie și atita neliniște în sinul noilor propuși.

Napoleon spunea că în ranița fiecărui soldat există posibilitatea unui baston de mareșal. Sub scaunul oricărui deputat doarme un portofel (ministerial).

(Urzica, anul I, nr. 1, 30 mai 1918)

Dacă România este țara analfabetismului, în schimb banul sortit școlilor primare se duce în înființări de cadre de tot felul. O mulțime de gineri ai partidelor politice trebuie să căpătuiți cu orice preț. Și atunci la toate școlile superioare se înființează catedre de profesori universitari. La medicină sînt candidați specializați în extracția fără durere a bătăturilor, a măselelor găunoase

și a sinecurelor: la academia de comerț sînt ingineri care țin prelegeri asupra brinzei de cocioac și studii comparative asupra cantității de iaurt care se găsește în diferitele capete; la drept sînt specialiști docenți asupra raportului ce trebuie să existe între onorar și aminarea la infinit a proceselor; la litere sînt conferențieri care țin cursuri asupra artei periatului și a pugilatului roman cu aplicații imediate pe teren; la filozofie sînt profesori care țin cursuri excelente de silabisire; la școala de agricultură sînt cunoscuți specialiști în arta vopsitului și la catedra de botanică, admirabili cunoscători ai limbilor moarte.

Nici școala de bele-arte nu e lipsită de astfel de specialiști. Cum avem destule datorii, s-a despărțit vechea catedră în două — una de sculptură propriu zisă și alta de sculptură pur și simplu. Unul din aceste locuri a fost ocupat de maestrul Grimani, cunoscutul decorator al pachetelor de ciocolată Zamfirescu și Ideal și ale cărui capodopere se află în casele tuturor băcanilor îmbogății. Tot în localul școlii, ocupat în cea mai mare parte de micile nevoi domestice, s-a mai deschis și un atelier de faianțerie de noapte, în care se pare că e co-interesat.

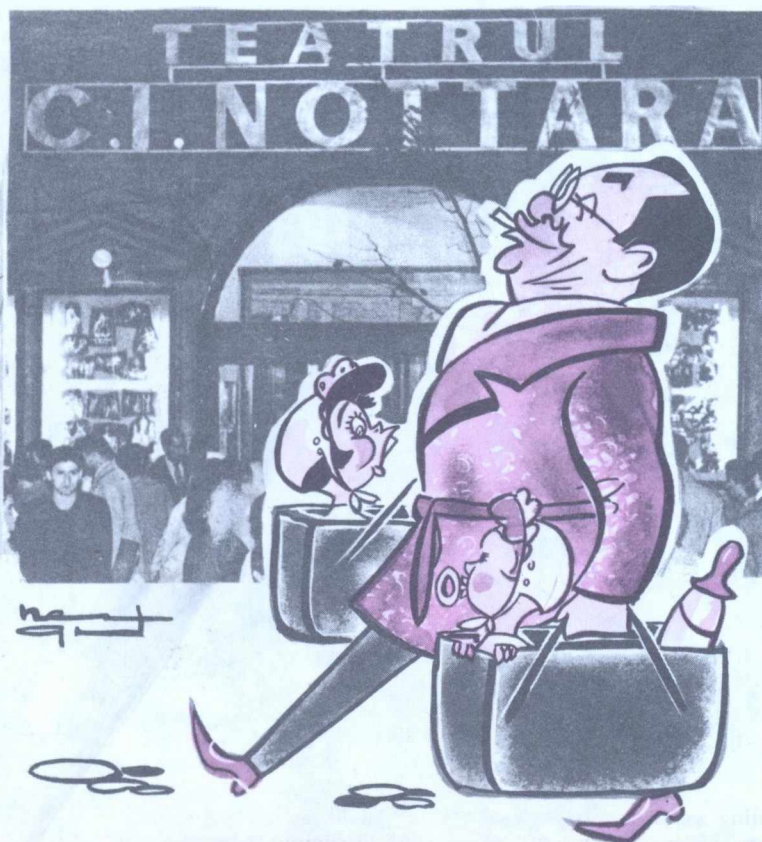
În schimb, sălile de studiu sînt închise iar studenții — ca în multe alte părți — sînt trimiși să studieze în aer liber.

(Urzica, anul I, nr. 1, 13 iulie 1918)

DESCINDERILE COMISIUNII DE ANCHETĂ

Comisiunea parlamentară și-a început activitatea. A făcut o serie de descinderi foarte senzaționale la «sus-pușii» trecutelor guverne. Și «sus-pușii» au fost... supuși unei serii de anchete destul de serioase. Mai întii s-a descins... la etaj, la domnul Al. Constantinescu-P., unde s-a pus mina pe o mașină... nu de tăiat carne, nici de umplut cîrnați, ci, inchipuți-vă! O mașină de scris!

NEĂGU RĂDULESCU

CELE DOUĂ ORFELINE

EUGEN MIREA: — Acum, dacă le-am găsit, trebuie să le și cresc!

S-a dovedit că domnul Al.C.-P. scria la mașină manifeste incendiare, prin care liberalii vroiau să-și verse focul împotriva guvernului.

Se zice de altfel că domnul Al.C.-P. ar fi exclamat cînd a auzit că i s-a ridicat mașina: «Asta e curată porcărie!»

Comisiunea a pus mina apoi pe fostul șef al Siguranței, celebrul Panaiteanu. Amicul domnului Ionel Brătianu care se afla la Văratec, s-a făcut alb ca varul și a cerut să fie pus în «Siguranță». Ceea ce s-a și făcut deoarece guvernul actual nu vrea să supere pe nimeni. El a fost, este și va fi pentru... pace.

Pătrunzînd în locuința domnului Ionel Brătianu, comisiunea a găsit o tăcere de nepătruns. Fostul prim-ministru dormea ca în vremurile cele bune. Cele mai mari eforturi au fost zadarnice, castelanul de la Florica n-a putut fi trezit. Îi adormise pînă și conștiința.

Un membru din comisiune a declarat unui redactor al nostru că descinderi similare se vor face și la domnii Vintilă și Dinu Brătianu, Morțun, Porumbaru, Pherekyde, dr. Angheliescu, Costinescu și ceilalți...

Se știe de pe acum ce se va găsi și la acești oameni politici. La domnul Vintilă Brătianu se vor găsi, mai cu seamă proiecte de noi afaceri, credite și regii cointerestate.

La domnul Dinu Brătianu se vor rechiziționa ultimele butoaie de vin ale familiei.

La domnul Morțun, afară de oarecare nuduri, se crede că n-o să se găsească mare lucru.

La domnul Porumbaru, fostul ministru de externe, nu se vor descoperi nici tratate secrete, nici acte diplomatice, ci cel mult citeva fete de la școala profesională, care fac menajul fostului nostru Cancellar... de fier.

La domnul dr. Angheliescu, membrii comisiunii vor pune mina pe un frumos clistir de argint, datorită căruia fostul ministru al lucrărilor publice a... ieșit odinioară din guvern.

La domnul Costinescu, ancheta va avea mai mult de lucru: ea va trebui să găsească permisele de export, culele și violoncelul celui mai venerabil dintre patriarhii gheșturilor naționale.

În sfîrșit, la domniile Georgetel Mîrzescu și Mișu Pherekyde nu se va putea descoperi mare lucru: citeva cărți de joc și vreo două trei mese verzi... (Să nu se confunde cu «masa verde» a diplomației, căci diplomația e monopolul domnului Ionel Brătianu).

Cum se vede, Iași au purtat ghinion foștilor miniștri liberali, pentru că i-a și băgat în chichion...

Așteptăm urmarea sau mai bine zis... urmările acestei descinderi. (Urzica, anul I, nr. 1, 22 august)

GILL CEL ÎNVĂȚAT ȘI SFÎNT

(urmare din pag. 2—3)

Copilul era, bineînțeles, ca și măică-sa, unealtă a fostului drac. El liniștea pe nefericita mamă, netezea cu mina fruntea băiatului sau a fetiței care se zvîrcolea pradă lui. După câteva mingieri și descintece spuse în limba cărților sfinte, copilul înceta să se cutremure și să se zbată, deschidea niște ochi mirați, se uita în juru-i și suridea, liniștit, în vreme ce fericita mamă ingenunchea în fața vrăjitorului și-i săruta poala veșmîntului. Sfîntul îi strecura în mină un bănuș și-i spunea, bincucvîntînd-o:

— Du-te cu Dumnezeu, mămuică... Băiatul tău nu va mai cădea pradă demonului. Credința te-a mîntuit!

Și femeia își lua plodul de mîină, ca să lase locul unui moșneag, care se căina amarnic, sprijinit pe două cîrji.

— De cînd nu mai umbli, tătucule? îl întreba prea cinstitul vraci.

— Am ologit acum treizeci de ani.

— Ce te-a adus la mine?

— Credința!

— Credința te va mîntui! Ține ulcica asta cu alifie, unge-ți mădularele cu apa vieții din ea și să vii peste trei zile.

Peste trei zile, ologul se înfățișa din nou, sfîntul îi punea mina pe creștetul capului și, cu ochii la cer, rostea, din vîrfurile buzelor, o rugăciune.

— Credința te-a mîntuit: Umblă!

— Cum o să umblu?

— Umblă, n-auzi? Îți poruncesc să umblî!

Lumea se aduna în jurul bătrînului care nu se încumeta să se încredințeze picioarelor și se sprijinea mai abitir pe cîrji.

Înfuriat, sfîntul îi smulse cîrjile și le azvirli cit colo. Ologul nu se prăbuși. Încercă să facă un pas. Îl făcu. Mai făcu doi pași și, înnebunit de fericire, rîzînd, într-un urlet, o luă la goană, spre uimirea celorlalți. A doua zi, numărul bolnavilor crescuse. Se dusesse vestea în toate împrejurimile. Alte coșuri cu de-ale mîncării se adunau în jurul făcătorului de minuni, alte damigene cu vin.

Veni rîndul unui mut, care se tot bătea cu palma peste buze, scîncea și încerca să spună ceva, dar nu putea. Vrăciul îi deschise gura, se uită la omușor, îi luă limba între degete, i-o răsuci de câteva ori, îi trase trei palme și-i porunci:

— Vorbește!

— De ce mă bați, prea sfinte și înțelepte? grai mutul.

— Ca să vorbești!

— Păi eu sînt mut de cînd eram copil, cum să vorbesc tocmai acum?!

Gill îi mai trase trei palme.

— Nu mai da, prea sfîntule, uite că vorbesc!

Și toată lumea ridea și se bucura de bucuria mutului care-și recăpătase graiul. Sărutau toți mina vrăjitorului. Unul îndrăzni:

— Eu sînt aici de o săptămîină și nu simt nici o îmbunătățire!

— Credință și răbdare! îi porunci făcătorul de minuni.

— Nici eu nu pot să mișc mina! Așa eram cînd am venit, așa sînt și acum! Cît o să mai stau aici?

— Mie-mi cade mereu pielea și carnea de pe mine. Au început să mi se vadă oasele! Cînd o să mă vindec?

Aceștia erau bolnavi adevărați, nu prefăcuți. Alți nefericiți se alăturau și ei celor nemulțumiți. Cînd strigătele lor se înțețeau, se pomeneau cu cite o femeie care nu era alta decît roșcata Mirandolle și care țipa de răsuna văzduhul și le acoperea glasurile.

— M-am plîns și eu ieri, mă plîng de o săptămîină! N-ați auzit toți cum urlam și blestemam pe sfîntul nostru?! Uite că azi m-am făcut bine și mă pocăiesc că n-am crezut în minunile lui!

«Iartă-mă, prea cinstite învățate că m-am îndoit de puterea Sfîntiei tale! Uite, rana pe care o aveam de cinci ani, s-a închis peste noapte! Nu mai curge nici sînge, nici puroi! Iartă-mă! Iar vouă vă spun: răbdare și credință!»

Și le arăta tuturor sinul care înainte era ros de lepră, iar acum era neted ca pielea unui nou-născut.

Cam vreo două săptămîini ținea povestea, în fiecare orașel, tirg sau sat. După ce se vindecau și mulțumeau cu glas tare sfîntului, în auzul tuturor, cei doisprezece apostoli, comedianți iscușiți, plecau pe rînd să-și aștepte în altă parte învățatorul. Rămîneau o sută de bolnavi adevărați, care aveau meteahna ceva mai greu de tămăduit și cărora Gill-cel-învățat le făgăduia că va veni peste o lună să-i mai cerceteze o dată. Îi sfătuia să aibă răbdare și credință și, cu buzunarele pline, pleca, ștergîndu-și fruntea și rozînd o coajă de piine, sprijinit pe toiagul pribegiei, ca orice cuvios mucenic.

Ținu treaba asta vreo doi-trei ani. În răstimp, se mai ducea în cite un tirg unde fusese cu nouă luni înainte și unde veneau să-i mulțumească, purtînd noul-născut în brațe, femei pe care vrăciul le găsise sterpe anul trecut și care, acum, îl binecuvîntau că prin farmecele lui, Dumnezeu se îndurase să le facă mame. Acele femei erau însoțite de soții lor, îmbrăcați în haine de sărbătoare, care răsplăteau cu pungi pline de scuzi și tot felul de bănuți, de aur, de argint și de aramă, pe binefăcătorul lor. Bineînțeles că atît femeile cît și bărbații aceștia făceau parte din ceata apostolilor lui Gill. Dar cui să-i treacă prin gînd o asemenea drăcovenie?

Toate au mers cum au mers, pînă-i veni sfîntului năstrușnicul gînd să încerce și Parisul. Acolo își desfășură negustoria într-un vechi cimitir mărghiaș, dar n-apucă s-o încropească bine, că simți copoi stăpînirii adulmecîndu-i urmele. Ca să scape de închisoare, ștreang sau rug, se lăsă păgubaș, își luă ramaș bun de la cei doisprezece ucenici care îl slujiseră cu răbdare și credință și care se duceau acum, cu buzunarele doldora, fiecare la casele lor sau acolo unde auzeau că se pregătește un nou miracol.

Gill-cel-învățat și sfînt plecă și el în lume să-și caute bunul prieten, pe François Villon, poetul, de care mult îi fusese dor. Îl găsi și, de bucuria revederii tocă, împreună cu el, în chefuri și desmățuri, banii adunați cu meseria de mintuitor. Curînd de tot ajunse fără lăscăie, se înglodă iar în datorii, pînă cînd, cu ajutorul Maicii Domnului și al Sfîntului Ion, începu să facă iar pe dracul, în misterele înfățișate în fața catedralelor.

O luă da capo, înțepat de arhangheli, bătut de spectatori, ars de focul pucioasei și al catranului și cu șezutul învinețit de picioarele pe care i le trăgea sfîntul și milostivul nostru părinte al tuturor, făcătorul cerului și al pămîntului, al tuturor celor văzute și mai ales nevăzute.

Într-o bună zi, cucernicul doctor în medicină și teologie de la Sorbona, Gill-cel-învățat, popă răsopit, dracul din miracole, a fost vîndut de către ajutorul său, discipolul său cel mai drag, mina lui dreaptă, Dumnezeu, pe numele-i adevărat Gaspard-le-lion, adică leul, care nu se mulțumi să-l dea pe mina copoilor stăpînirii, dar ceru să mînuiască el însuși ștreangul. Mai veniră și clericii, în frunte cu episcopul din Reims și cerură trupul spinzuratului să-l ardă pe rug, ca pe-al unui eretic. Toate acestea din nimica toată. Dintr-o ceartă pentru femeia cu părul ruginiu și nepieptănat, roșcovana ibovnică a leului, la Mirandolle, navareza care făcea pe Maria Magdalena în misterele sacre și pe leproasa, în bilciuri.

FRED GHENADESCU

Sînt unități comerciale care dau cu bradolină exteriorul vitrinelor, provocînd astfel murdărirea hainelor care privesc mărfurile expuse.

VECINĂTATE UTILĂ

— Dați-mi alt ciorap; ăsta are o gaură.
— Și dacă n-ar avea gaură, pe unde ai băga piciorul?!

VĂTRÎNĂ

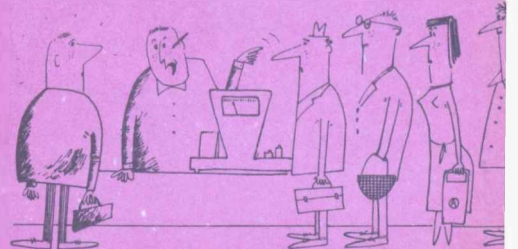
(Diferite aspecte din comerț)

GH. CHIRIAC

— la un carbaxin!
— De ce?!
— Vreau să-mi arăți și alte modele!..

ION DOGAR-MARINESCU

— Aveți condică de sugestii și reclamații?
— Stați la rînd, tovarăși! Așteaptă atîtea pers inaintea dv.!

REZUMATUL SERIILOR PRECEDENTE:

În plimbarea lor prin Delta Dunării, copiii Tică și Rică ajung la mare unde dau peste niște pirăți...

4

(VA URMA)

DIN SPIRITILE ALTORA

Un rege al Franței, la vânătoare, la o goană, se întâlnește cu un țăran călare pe un măgar pe care-l zorea.

— De ce-l zorești ?

— După unele semne date de măgar are să vie o ploaie mare.

Regele l-a întrebat cum îl cheamă și de unde e. Apoi regele a plecat zimbând spre locul de goană fiindcă meteorologul îi spusese că are să fie vreme frumoasă.

Pe drum îl apucă o ploaie torențială care-l udă pînă la piele.

A doua zi regele l-a dat afară pe meteorolog din slujbă și l-a numit meteorolog pe măgar, iar pe țăran l-a numit îngrijitorul meteorologului.

*

Frederic Klopstock, marele poet german, fiind o dată în trecere prin Copenhaga se duse să-l viziteze pe Bernsdorf, un prieten al său, care pe vremea aceea era ministru. Așteptindu-și rindul, el intră în vorbă cu un ofițer care ceruse audiență la ministru.

Cînd îi veni rindul, Klopstock își luă rămas bun de la ofițer și se recomandă.

— D-voastră sînteți acel Klopstock care a scris «Messiada» — întreabă atunci ofițerul.

— Eu sint.

— Doamne — exclamă ofițerul — și cînd vorbești te înțelege toată lumea!

*

Boileau era cunoscut ca un neîmpăcat adversar al lingușirii. O dată, Ludovic al XIV-lea, concepu, cu chiu cu vai, cîteva versuri pe care le așternu spre judecare, în fața lui Boileau.

— Sire, răspunse autorul Artei Poetice, pentru Majestatea Voastră imposibilul nu există. Ați vrut să faceți versuri proaste și pot spune, fără nici o lingușire, că ați reușit pe deplin.

*

La un banchet un ziarist întreabă pe celebrul dramaturg Bernard Shaw:

— Cărui lucru datorăți vîrsta d-voastră înaintată?

— Vieții, răspunse Shaw, fără să stea pe gînduri.

*

Alexandre Dumas era totdeauna în conflict cu criticii care îi analizau cu prea multă asprime operele. Într-o zi unul îi obiectă că a scris într-un roman: «un gol plin de durere, născut în clipe de slăbiciune».

— Nu înțeleg, zicea criticul, cum se poate un lucru gol să fie plin de durere.

— Ei cum: dumneata n-ai avut niciodată durere de cap? replică Dumas rece.

*

Regele Ludovic al Bavariei și ministrul său Schek făceau și ei versuri. Într-o seară, la o recepție la curtea imperială austriacă, după ce principele moștenitor al Bavariei, Max, el însuși poet, recită o prea frumoasă poezie, Franz Iosef, împăratul întreabă:

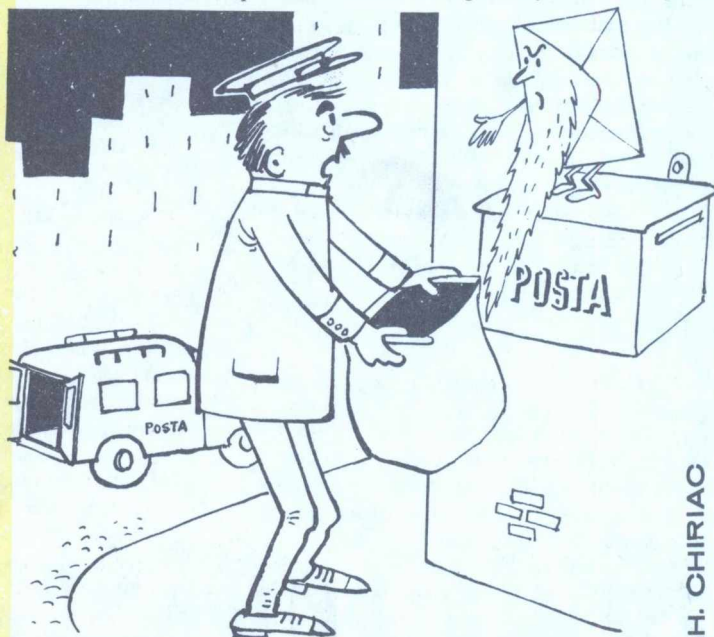
— Tatăl tău face versuri, ministrul său și tu la fel, spune-mi, te rog, cine guvernează Bavaria?

Adunate de L.L.

CONDICA DE SUGESTII A „URZICII”

FILA 7

Uneori orele stabilite pentru ridicarea corespondenței nu se respectă

SCRISOAREA: — Acum se vine?

GH. CHIRIAC

(Din «Daily Worker» — Londra)

— Direcția e cu totul de acord ca să aveți salarii egale cu bărbații; vom reduce neîntârziat salariile acestora!

DUMNEZEU e nevinovat

Nu ne-am fi așteptat la una ca asta tocmai din partea lui «Soldatenzeitung»! Acest ziar vest-german are o reputație bine stabilită: el evocă, plin de nostalgie, vremurile cînd un anume Schickelgruber — cunoscut în general sub pseudonimul de Hitler — ținea în mîinile sale destinele celui de al III-lea Reich, cînd acesta din urmă făgăduia să dureze un mileniu și cînd S.S.-iștii își asortau, cu un ascuțit simț al esteticului, negrul uniformei cu roșul singelui vărsat de purtătorii ei în cele patru colțuri ale Europei.

După cum se vede, o gazetă serioasă. De aceea și spuneam că nu ne-am fi așteptat de la ea să-l atace pe Dumnezeu. Cu atît mai mult cu cît acesta fusese mobilizat și el în armata germană, pe centiroanele căreia, după cum se știe, oricine putea citi: «Gott mit uns».

Și totuși «Soldatenzeitung», atît de grijuliu cu foștii combatanți din Wehrmacht, e agresiv tocmai cu cel mai de sus. Așa cel puțin reiese dintr-un anunț în chenar negru publicat de curînd și care începe astfel: «Domnul Dumnezeu a chemat, pe neașteptate și în mod cu totul de neînțeles, în împărăția sa, pe iubitul nostru fiu, soț, frate și cumnat Arnim Rohrig».

Dacă ne-am oprim aici, am putea să ne întrebăm și noi: ce nevoie o fi fost de Arnim Rohrig în împărăția cerească? Să se fi ivit posturi vacante în formația de harfe a heruvimilor? Să se fi mărit schema la departamentul îngerilor păzitori?

Nici una, nici alta. Citînd mai departe anunțul, constatăm că transferul lui Rohrig de pe lumea aceasta pe cealaltă s-a făcut «în urma rănilor căpătate în războiul din Vietnam».

Dacă așa stau lucrurile, întrebarea se modifică oarecum: ce căuta fiul, soțul, fratele și cumnatul Arnim, originar din localitatea Plaidt, tocmai în Vietnam, și anume în cel de sud, și încă și mai anume în rîndurile trupelor intervenționiste de peste ocean?

Evident, răspunsuri există. Există chiar în proporție de 470 pe lună, deoarece la tot atîția dolari se ridică salariul unui german dispus să ucidă vietnamezi pentru a sluji o agresiune americană. E o combinație nu numai de trei țări, ci și de trei continente, care probabil că l-a părut deosebit de atrăgătoare lui Arnim Rohrig.

Dar ce vină are în toată treaba asta Dumnezeu? Doar nu el l-a adus pe răposatul în Vietnam și nici dolarii n-au fost plătiți din bugetul raiului. Pasajul cel mai interesant ni se pare însă acela în care se declară că decizia Domnului ar fi fost luată «în mod cu totul de neînțeles». Cum adică? Mama, soția, sora și cumnatul lui Arnim au înțeles tot restul? Au înțeles că nu s-a săturat de război la 9 mai 1945? Au înțeles că s-a dus la capătul pămîntului, să lupte pentru o cauză care nu era a lui? Au înțeles că a tras în niște oameni care nu-i făcuseră nimic și care n-au decît o singură pretenție — să fie liberi? Au înțeles și au fost de acord cu toate acestea?

Dacă da, atunci nici Dumnezeu nu mai înțelege nimic!

N. AURELIU

AL: STOLARCZEK

cu condiția ca acesta să nu-i amenințe pe ei.

A vorbit frumos și emoționant dl. John Swenson. Păcat că tocmai la urmă s-a cam poticnit. Și încă la o întrebare nevinovată, care nu se referea nici măcar la numărul de lișaje comise de el și partenerii săi. Întrebarea suna cam așa: există oare vreo legătură între profesia lui de bază și calitatea de «mare dragon» pe care o deține el?

În loc să răspundă limpede și răspicat, ca pînă atunci, dl. Swenson a început să se bilbiie, de parcă ar fi fost un dragon mic de tot: da... adică nu... adică depinde din ce punct de vedere... adică...

Care era motivul acestei tulburări s-a aflat ceva mai tîrziu. Dl. Swenson este proprietarul unei fabrici de confecții care produce, printre altele, glugi și mantale albe. Acestea constituind țînta de rigoare a membrilor Ku-Klux-Klanului, fabricantul-dragon le vindea firtaților săi întru convingeri rasiste la prețuri foarte piperate. Evident, nimeni nu îndrăznește să cirtească în fața superiorului și buzunarele acestuia se umpleau repede și sigur.

Iritat de zimbetele ironice ale celor din jur, dl. Swenson a declarat că beneficiile realizate de el sînt nimica toată în comparație cu cele ale «marelui dragon» al Alabamei, Marvin Lee. Acesta e un businessman și mai priceput, deoarece se ocupa cu confecționarea crucilor de lemn pe care Ku-Klux-Klanul le arde în cursul nocturnelor sale ceremonii rituale. Consumul de cruci este prin urmare net superior celui de glugi și mantale, care se uzează, firește, după un interval mult mai lung.

Și cine știe dacă nu există vreun alt «mare dragon» care cîmpește profituri și mai substanțiale de pe urma purității idealurilor care-i însuflețesc pe membrii Klanului! Să nu uităm că, la urma urmelor, dragon înseamnă pe românește balaur.

V. GĂLĂȚEANU

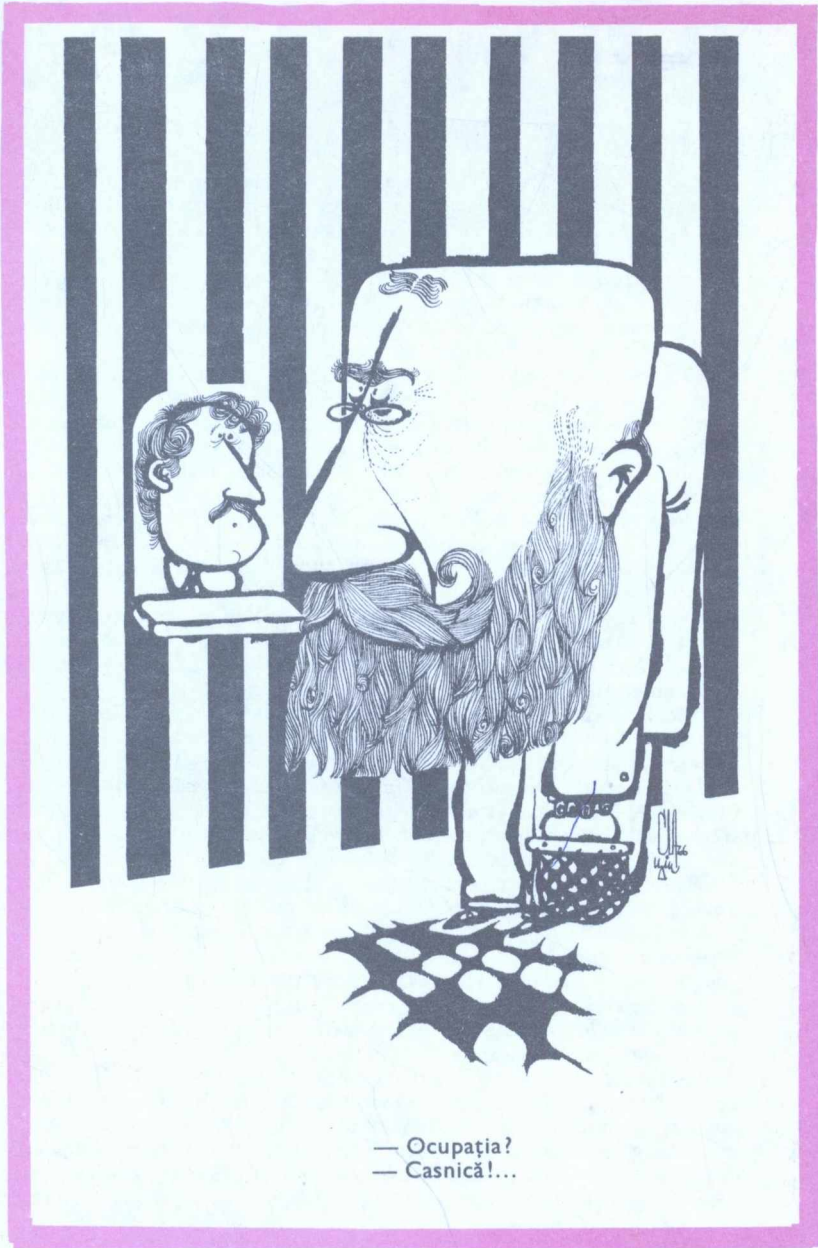

Domnul John Swenson nu este un fitecine. Domnia sa ocupă un loc de cînstă în ierarhia Ku-Klux-Klanului, fiind, nici mai mult nici mai puțin, decît «mare dragon» al organizației respective din statul Louisiana. Pentru cei mai puțin la curent cu rangurile și gradele «cavalerilor cu glugă» trebuie spus că un «mare dragon» este mai mare decît un «dragon» (simplu) și chiar decît un «vrăjitor» (tot simplu), nevînd deasupra sa decît pe «marele vrăjitor» și pe «dragonul suprem».

E clar, deci, că dl. Swenson e un cineva. Lucru pe care nu l-a ascuns atunci cînd s-a prezentat în fața unei comisii a Senatului ce anchetează asupra activității Ku-Klux-Klanului. «Marele dragon» a povestit cu lux de amănunte că și-a început cariera ca «dragon» (simplu), că a devenit apoi «vrăjitor» (tot simplu), pe urmă «mare» (dragon) și că speră să ajungă în curînd «mare» (vrăjitor). Și de aici pînă la «suprem», nu mai e decît un pas!

Dl. Swenson a mai vorbit și despre altele. Despre puritatea idealurilor care-i însuflețesc pe membrii Klanului. Despre cît de mult iubesc ei oamenii, cu excepția negrilor și a tuturor celor care nu sînt de acord că aceștia ar trebui împușcați, spinzurați și arși de vii. Despre spiritul de sacrificiu al «dragonilor» și «vrăjitorilor» de diferite dimensiuni, care nu se dau înapoi de la nici un pericol,

— Ocupația?
— Casnică!...

Comitetul de cultură și artă al raionului Beiuș nu a asigurat transportul în comuna Roșia a unei brigăzi științifice pe care cetățenii au așteptat-o în zadar.

— Se vede ceva?
— Se vede... c-au uitat de noi!

Unii maiștri de la IPROFIL «Mobila» din Iași confecționează fără plată, în producție, diverse piese de mobilier pentru anumiți salariați ai fabricii.

*Dacă unii dau acasă
La prieteni cite-o masă,
Ei tratează-n atelier
Pe amici cu-n șifonier.*

Deși nu avea studiile corespunzătoare, nepoata președintelui Sfatului popular comunal Smeeni, raionul Buzău, a fost angajată ca telefonistă la oficiul P.T.T.R. local, în dauna altor candidate cu studii legale.

*Cînd s-a văzut că nu e zvon,
Au spus în sat unele guri:
— Deh, ce să-i faci? La telefon
Obții orice prin legături!*

Din cauza evidenței neclare de la Consiliul agricol raional Lugoj, unele C.A.P.-uri au primit prea multe îngrășăminte chimice, iar altele prea puține.

*Cînd le primiră, toți văzură
Și îndoieli nu mai încap
Că-i vorba de o procedură
Care se bate CAP în CAP.*

C. CRISTOBALD

LA CATASTIF

DENTISTICA LUNGESTE VIAȚA

Cetățeanca Frincu Justina din Orșova, str. Cernei nr. 36, e o persoană care o să trăiască mult. A ajuns la acest rezultat tratîndu-și dantura la doctorița dentistă Ionete Lucia de la cabinetul de stomatologie al policlinicii din Orșova.

În ziua de 8 iulie 1964, cetățeanca Frincu Justina a achitat — anticipat — costul întregii lucrări dentare de care avea nevoie și a intrat în tratamentul dentistei Ionete Lucia, care a tratat-o întii cu indiferență, apoi cu «vino miine» și în urma cărui tratament pacienta Frincu a constatat că dentista Ionete — din iulie 1964 pînă la începutul anului 1966, adică în decurs de... un an și jumătate — i-a pus... un singur dinte.

Cum cetățeanca Frincu Justina are probabil 24 de măsele, iar pentru lucrarea fiecăreia fiind nevoie precum s-a văzut, de cite un an și jumătate, înseamnă că întreaga lucrare va fi terminată cam în... 36 de ani.

Deci peste anii ce-i sînt destinați de la natură să-i trăiască, cetățeanca Frincu Justina va mai trebui să trăiască, în plus, încă 36 de ani.

Perspectiva cetățenei e optimistă, dar metoda dentistei e prea lungă. Încît, dentista poate fi luată din scurt.

CĂMĂȘI CU PETE

Fabrica de confecții din Tirgu Mureș a livrat întreprinderilor de comerț cu ridicata «I.C.R.T.I. București» și «I.C.R.T.I. Sibiu»... cămăși pătate cu ulei. (Pătate în fabrică. Ungîndu-se pesemne mașinile negli-

jent, uleiul s-a prelins pe cămăși).

În consecință, cele două întreprinderi au refuzat cămășile cu pricina. (Valoarea totală a mărfii refuzate: 77 000 lei).

Refuz justificat: petele de pe cămăși fiind efectuate cu ulei industrial, nu cu ulei comestibil, nu puteau fi... inghițite.

SOLUȚIE CHIMICĂ

La Combinatul chimic din Tirnăveni ținerea în evidență a muncii salariaților întîmpină dificultăți. De-seori nu e posibilă confruntarea «fișelor de ceas» cu «fișele de pontaj» din cauza deselor defectări ale respectivelor ceasuri.

Problema unei bune funcționări a acestor ceasuri e mereu discutată în Combinat, fără a se ajunge însă niciodată la un rezultat.

Ar fi poate, totuși, o soluție: să se renunțe, de exemplu, la vechiul procedeu chimic de a se bate H₂O în piuă și să se încerce o formulă mai nouă: să se dea ceasurile... la reparat.

ARITMETICĂ PENALĂ

Se dă următoarea problemă adunare:

Dacă tovarășul Zoican Ilie, cînd era președinte al cooperativei «Arteseriașilor» din Pitești, a angajat pe Niță Constantin ca gestionar la «secția confecții de haine din vinilin» fără să-i verifice antecedentele și fără să respecte nici una din legile și normele privitoare la asemenea angajări, încît a putut Niță Constantin, în numai trei luni, falsificînd și furînd, să păgubească cooperativa cu 9 265 de lei, iar finalmente dispărut fără urmă, — să se calculeze: cit face în total?

Spre a rezolva această problemă de adunare, zicem așa:

— dacă Niță Constantin, înaintea de a fi fost angajat aici ca gestionar executase o condamnare pentru de lapidări și furturi de la cetățeni și din avutul obștesc;

— și dacă pentru recenta sa ispravă, de gestionar, l-a condamnat și tribunalul popular al raionului Pitești la 5 ani închisoare;

Ansamblul de cîntece și dansuri «Ciprian Porumbescu» din Suceava a mințat fără motiv spectacolul cu «Revista surprizelor» programat la «atra Moldoviței».

*Din spectacolu-amanțat
(Ce speram să aibă priză)
Faptul că s-a aminat
A fost singura surpriză.*

Titu Titirigă, gestionar la cooperativa din Timna, raionul Strehaia, pleacă la vinătoare în timpul programului, fapt ce împiedică realizarea planului unității.

*Deși Titu șade bine
Azi cu planul la jivine,
El stă slab de obicei
În materie de «leiv».*

VICTOR TEODOR

rezultă că bine a calculat... procuratura, chemîndu-l în judecată și pe Zoican Ilie, fostul președinte al cooperativei, ca să plătească — el — suma de 9 265 de lei, cit reprezentă prejudiciul provocat de Niță Constantin avutului obștesc. Și problema a fost rezolvată.

POSTA REDACTIEI

DOBRESCU CONSTANTIN — Hunedoara.

Ce putem face cu o nuvelă? Adresați-vă unei edituri. Noi sintem prea mici pentru o asemenea operă mare!

BĂLȚEAN GH. — Timișoara
Nu sinteți genul nostru!

POPESCU-FĂGET — Brașov

Epitaful dv., care de fapt este o epigramă, are o poantă folosită; îl reproducem totuși la această rubrică:

Unui măcelar necinstit

*A fost prins c-avea o vină:
Dădea carne mai puțină.
Azi cușitul, ne-ndoios,
I-a ajuns și lui la... os.*

SANDU ALEXANDRU — Botoșani

«Balta» e prea seacă, iar «Luminarea»... singură, s-a stins.

PĂTRAȘCU ION — Băilești, Oltenia

Mai avem un stoc de vise restante pentru rubrica «Tălmăcirea viselor» la care vreți să colaborați. Trimiteți alte materiale, dar tot atît de deștepte.

COȘMAN AUREL — Cișpina

Sint atît de multe expresii urite în lucrările dv., încît nu vă putem spune nimic frumos.

MOSULEȚ TRAIAN — Oradea

«Telefonul» are tonul defect. Nici firul nu este condus prea ingenios. Reparați-l ca să putem discuta mai bine.

CRISTEA MELCIOIU — București

De data asta: da. Trebuie să mai așteptați însă un timp pînă vă vine rîndul la... rînd.

COSTEL VASILESCU — Tulcea

De ce ne trimiteți a doua oară o schiță respinsă? Doar nu jucăm ping-pong.

MICU SĂLICĂ — București

Nu sint fabule (cum le numiți) ci anecdote. Totuși mai trimiteți. Deocamdată am ales doar una:

«Într-o familie de capre, țapul se chinuia să taie niște lemne cu fierăstrăul. Capra, văzîndu-l atît de transpirat, îi spune:

— Dragă, de ce nu folosești o capră?

Anecdota dv. s-ar putea continua astfel:

«În timp ce tăia lemne pe capră țapul obosise și transpirase. Atunci capra i-o servi:

— Dragul meu, de ce nu te răcorești cu un țap?»

LEAHU TRAIAN — Rîșnov

Vă mulțumim din suflet. De ani de zile ne străduim să aflăm ce e umorul în timp ce dv. veniți cu o precizare atît de prețioasă:

*Ce e umorul? Un amic
Ce-ncepe cu U mare
Și se transformă în nimic
Cînd nici un pic nu-l are.*

În schimb n-am priceput ce vreți să spuneți mai departe:

*El te distrează și te joacă
De vrea și se pricepe —
În caz contrar ce poți să faci
În loc de una, două cepe?*

Vă rugăm să ne comunicați de urgență tilcul celor două cepe, deoarece fără această informație situația umoriștilor noștri ar fi disperată.

CĂPRUCIU DAN — Galați

Dintre epigrame am ales doar una:

Unei mingi de fotbal

*Același gînd la toți ne vine
Cînd în spre poartă ești șutată:
Din minge bună, de bovine,
Devii de-odată o... ratată.*

Mai trimiteți. După cum vedeți, nu toate numeresc în gol.

ANDREI BARBU — Sighișoara

Ne pare rău că nu putem da încă un aviz favorabil versurilor dv. Dar nu vă faceți probleme. Dacă v-ați hotărît să circulați cu Pegasul trebuie să-i răbdați năravul. Doar nu-i Trabant.

AVRAM PAVEL — Poroșeni, Hunedoara

«Microdicționarul electrotehnic» nu are rezistență. Îndreptați-vă antenele spre un umor dinamic și să sperăm că veți avea o mai bună... priză.

TITI IORDACHE — Năvodari, Constanța

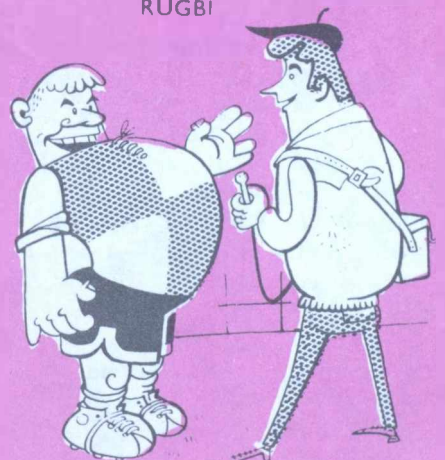
«O întîmplare adevărată» o fi adevărată dar nu este, deocamdată, o schiță. Reveniți, dar fără să mai lucrați la... întîmplare.

Deocamdată, nu!

Pascanu Olivian — Rădăuți, Ioan Mitican — Iași, Manta Gheorghe — Brăila, Petre Georgescu — București, Grigorescu Constantin — Constanța — Rîțiu Mircea — Reșița, Marinache Dinu — Constanța, Trițescu Al. — București.

RUGBI

AL. GLENCIU

— Cum te antrenezi pentru sporirea forței de împingere la grămadă?

— Întru totdeauna în tramvai pe la COBORÎRE!

„URZICA”

REVISTĂ BIEUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Industria 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scriitorilor”

44.601

Diplomația S.U.A. încearcă prin toate mijloacele să introducă pe Franco în N.A.T.O. (Ziarele)